

Hồi 65

Mã Quân Vũ Hi Tình Bạn Bị Độc Thử

Tô Hùng biến chiêu theo thế Mãn Thiên Kiếm Khí lẹ như chớp. Lăn kiếm bao kín cả người Quân Vũ. Tứ Kỳ phân cuộc trong Thiên Long Bang trông thấy vừa kinh ngạc, vừa khen thầm.

Mã Quân Vũ liền dùng chiêu Vân Âm Kiếm Quang trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm hóa giải thế Mãn Thiên Kiếm Khí rồi kịp thời vận khí Đơn Điền thi triển Ngũ Hành Mê Tung Bộ Pháp.

Không ngờ Ngũ Hành Mê Tung Bộ Pháp là môn võ công rất tuyệt kỹ huyền cơ làm cho Tô Hùng dẫu có thân pháp lẹ làng theo cách Di Hình Hoán Vị, hợp với kiếm pháp tuyệt đỉnh cũng không thể đả thương Mã Quân Vũ được.

Qua sáu hiệp ác liệt, Mã Quân Vũ cảm thấy yên tâm, vì Ngũ Hành Mê Tung càng đánh lẹ, tiến tới mức không cần để tâm suy nghĩ, nên đầu óc rảnh rang. Chàng ngẫm vận công, phản kích địch.

Bao nhiêu cao thủ Tứ Kỳ phân cuộc trong Thiên Long Bang đều đứng bên ngoài sững sốt trước thân pháp biến hóa kỳ ảo của hai người. Tuy Tứ Kỳ phân cuộc đều là những người từng ngang dọc trên giang hồ, nhưng ít khi thấy trận đấu nào kỳ lạ như thế này.

Mã Quân Vũ cười một tiếng, nói lớn:

- Tô huynh ! Tô Huynh hãy lưu tâm, tiểu đệ phản kích đây.

Trường kiếm dài của Mã Quân Vũ múa động loang loáng như vàng bạc, tả xông hữu đột như muôn ngàn con rồng thần, trong nháy mắt mũi kiếm chàng đã đâm thẳng vào lưng Tô Hùng.

Nghe hừ một tiếng Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng đã xoay mình biến thế Đơn Phong Ấn Vân gạt mạnh kiếm dài của Mã Quân Vũ, rồi lẹ làng sử dụng theo thân pháp Di Hình Hoán Vị.

Thật ra, những phép công, thủ của Tô Hùng đều là môn võ học tuyệt diệu, nhưng so với Ngũ Hành Mê Tung Bộ Pháp của Mã Quân Vũ sử dụng thì phải thấp hơn một bậc. Do đó, Tô Hùng có giở hết các thế bí quyết, cũng không tài nào đả thương được Mã Quân Vũ.

Kiếm pháp Đơn Phong Ấn Vân chàng vừa phát mạnh qua, thì trường kiếm của Mã Quân Vũ đã thu về và lách người mấy bước. Tô Hùng xoay mình lại thì Mã Quân Vũ đã biến đi đâu mất. Tô Hùng cứ đứng trố mắt ngơ ngác.

Thoạt nghe một chuỗi cười chế giễu sau lưng. Tô Hùng chưa kịp xoay lại đã bị văng tới trước mặt xa hơn bảy tám trượng.

Mặt đầy kinh hãi, hấn đứng lảo đảo một lúc mới xoay mình nhìn lại thì thấy Mã Quân Vũ đã chống kiếm dưới đất, đứng mỉm cười, nét mặt đầy vẻ thanh uy.

Đột nhiên Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Tô huynh ! Mọi ngày Tô huynh đối với đệ đã có tình cảm sâu đậm và luôn luôn giữ được tư cách đại trượng phu. Nhưng đêm nay chỉ vì Qui Nguyên Mật Tập mà Tô huynh lại quên cả danh dự lẫn với tình bạn cao quý ! Đệ xin Tô huynh giờ đây hãy đưa Qui Nguyên Mật Tập ra, thì ngày sau chúng ta vẫn giữ tình bạn như xưa.

Tô Hùng lâu nay tưởng Mã Quân Vũ chỉ tập luyện theo những môn võ thuật tầm thường. Đêm nay được dịp tranh chấp để so tài, hấn quyết hạ thủ Mã Quân Vũ để tìm mưu quyến rũ Lý Thanh Loan và giữ trọn Qui Nguyên Mật Tập. Ngờ đâu trận chiến càng kéo dài, thì pháp thuật công, thủ của Mã Quân Vũ càng biến hóa lạ thường hơn. Tô Hùng đã không đả thương được đối phương, mà còn gặp nhiều đòn suýt bị mất mạng.

Nét mặt đầy đau đớn lẫn căm tức, Tô Hùng cố lấy lại bình tĩnh, nói:

- Mã huynh nói không sai, chúng ta vẫn là anh em bạn tốt. Nhưng khổ nỗi trong hộp ngọc để vật gì tôi thật không biết. Sau khi được hộp này tôi đưa cho người khác giữ hơn nửa ngày, chẳng biết người ấy có mở xem không. Hộp này tôi chưa hề trao qua tay một người thứ ba. Nếu quả có để Qui Nguyên Mật Tập thì nhất định không mất. Chỉ cần Mã huynh đi với tôi tới người ấy xem lại.

Bạch Vân Phi “hừ” một tiếng, quắc mắt trừng Tô Hùng, nói:

- Người lại muốn giở trò dối trá, tưởng qua mặt ta được sao ?

Đôi mắt tinh quái của Tô Hùng giả vờ thản nhiên, hỏi:

- Tôi nói những lời thành thật mà cô nương không tin thì con biết làm sao.

Bạch Vân Phi nói:

- Nếu quả người đưa cho người khác giữ, thì ta với người cùng tìm kẻ ấy.

Tô Hùng cười nhạt, nói:

- Người này chỉ có thể Mã huynh mới gặp được. Ngoài ra, người ấy không bao giờ chịu tiếp một kẻ nào khác. Cô nương có theo tôi đến đó cũng chẳng ích gì.

Bạch Vân Phi giận dữ, hỏi lớn:

- Người nói sao. Kẻ nào to gan như vậy? Thế thì để ta đi với người đó xem thử hấn có phải là con quái vật ba đầu sáu tay không ?

Tô Hùng chưa kịp đáp lời, lão Mạc Luân đã xen vào hỏi:

- Tiểu Bang Chủ! Người đó hiện giờ ở đâu ? Chúng tôi cùng đi với có được chăng ?

Tiếp đến Vương Hàn Tương vỗ tay ba tiếng chát chát rồi cười hề hề, nói:

- Đúng lắm ! Chúng ta cùng đi tới đó xem thử con người to gan ấy như thế nào ?

Đột nhiên, thấy hai tia bạc từ trên tay Bạch Vân Phi xẹt tới trước mặt hai tên bộ hạ của Thiên Long Bang. Tức thì hai tiếng ré lên và có hai bóng người ngã lăn dưới đất.

Thì ra, Vương Hàn Tương vì thấy võ học tuyệt kỹ của Mã Quân Vũ, lo sợ cho tánh mạng Tô Hùng, nên giả vờ tán thưởng câu nói của Mạc Luân, vỗ tay ra lệnh cho hai thuộc hạ chạy về Thiên Long Bang xin người tiếp viện.

Không ngờ, Bạch Vân Phi đã biết trước. Hai đệ tử Thiên Long Bang vừa thừa lệnh chạy đi, thì đã bị hai viên ngân đơn của nàng bắn vào huyết đạo nhào xuống đất.

Vương Hàn Tương giật mình bước nhanh đến, nhìn vào thương tích của hai người thì hết sức kinh ngạc, vì hai đệ tử đều bị viên ngân đơn in sâu vào huyết đạo.

Tuy gặp nguy cơ nhưng Vương Hàn Tương là tay lão luyện trên giang hồ. Nét mặt lão vẫn bình tĩnh. Lão vận công lực lấy hai hột ngân đơn ra và dùng thế đánh thông lại huyết đạo của hai nạn nhân. Trong chốc lát hai người đã tỉnh lại và đứng phắt dậy.

Tô Hùng ngửa mặt cười ha hả, nhưng nét mặt biến đổi qua nhiều trạng thái.

Bạch Vân Phi lẹ như sao băng, phi thân tới, quắc mắt nhìn Tô Hùng gằn giọng hỏi:

- Người cười cái gì ? Có phải người mượn tiếng cười để báo hiệu cho Thiên Long Bang đến giúp sức với người không ? Hừ ! Dù cho Tô Bằng Hải có tới đây, cũng chẳng cứu được mạng người đâu.

Dứt lời, tay nàng đã múa động, đánh ra ba chiêu công thẳng vào mặt Tô Hùng.

Nhờ thân pháp lẹ làng Tô Hùng lách qua một cái, tránh khỏi ba luồng chưởng phong rồi chém trả lại một kiếm.

Các cao thủ đứng ngoài không biết Bạch Vân Phi dùng thủ pháp gì mà chỉ thấy Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng bị bạt mạnh ra. Còn song chưởng nàng thì điểm tới ngực của Tô Hùng như gió tạt.

Tô Hùng điếng hồn, vội dùng Di Hình Hoán Vị nhảy lui lại xa hơn tám thước, không dám đánh nữa.

Mã Quân Vũ thấy mặt Bạch Vân Phi đầy sát khí, sợ nàng xuống tay hạ thủ Tô Hùng, nên vội tung mình nhảy tới gọi lớn:

- Tỷ tỷ tạm dừng tay ! Đừng dã thương hấn !

Bạch Vân Phi ngừng tay lại hỏi:

- Sao Vũ huynh không muốn để cho tôi giết đứa gian manh này ?

Nét mặt Tô Hùng đầy kinh hãi, nghĩ ra một kế:

“Nếu để bốn lão phân cuộc cùng đi với ta, thì Bạch Vân Phi cũng đi theo. Một mình Mã Quân Vũ đã khó bề đối phó rồi, còn Tứ phân cuộc làm gì địch nổi Bạch Vân Phi. Hơn nữa nàng là người đa mưu, túc trí, ta làm sao đối gạt được để lấy Qui Nguyên Mật Tập. Thế thì nên để Tứ phân cuộc ở lại, cho nàng khỏi lo đi theo Mã Quân Vũ là hơn.”

Tô Hùng xoay mặt qua Tứ phân cuộc ôn tồn nói:

- Người đó có tánh kỳ quặc lắm, không lúc nào chịu gặp người lạ mặt. Vậy xin bốn vị phân cuộc ở lại đây, chờ tôi và Mã huynh đi tức khắc sẽ trở lại.

Mạc Luân chưa nghĩ được ý của Tô Hùng, nên ngơ ngác nói:

- Người nào lại có tính kỳ lạ vậy ? Chúng tôi không thể đi với Tiểu Bang Chủ được sao ?

Tô Hùng chỉ lắc đầu không đáp.

Mã Quân Vũ đoán ra người mà Tô Hùng không muốn cho ai gặp chắc là Lâm Ngọc Bích. Tuy chàng thấy Tô Hùng có nhiều xảo trá, nhưng trận đấu vừa rồi chàng đã dùng Ngũ Hành Mê Tung Bộ Pháp áp đảo được võ công tinh nhuệ của Tô Hùng, nên việc đi này chàng cảm thấy không đáng sợ.

Vương Hàn Tương thấy Tô Hùng không nói thì biết hẳn đang có điều tư tâm, nên tự nghĩ:

“Hắn là đệ tử của Bang Chủ, lại được Tô Bằng Hải nuôi dưỡng từ lúc ba tuổi, coi như đứa con đẻ, truyền tụy hết võ công. Tình cha con của hắn đối với Tô Bằng Hải như thế, lẽ nào hắn phản lại Thiên Long Bang.”

Nghĩ như thế, lão liền cười nói:

- À ! Việc Tiểu Bang Chủ đã biết người đó không chịu gặp người lạ mặt. Vậy chúng tôi ở lại đây chờ cũng được.

Mạc Luân biết Vương Hàn Tương là người cao kiến, nên cũng gật đầu họa theo:

- Đúng vậy ! Đúng vậy ! Tiểu Bang Chủ đi một mình tiện hơn.

Đang lúc bối rối, được hai vị phân cuộc chủ mở lời, Tô Hùng liền quay qua Mã Quân Vũ hỏi:

- Mã huynh ! Việc không thể trễ chúng ta nên đi gấp chứ ?

Mã Quân Vũ gật đầu nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tôi hoàn toàn tin theo lời hứa của Tô huynh !

Bạch Vân Phi đầy vẻ nghi ngờ, nhảy tới trước mặt Quân Vũ nhỏ nhẹ, nói:

- Vũ huynh ! Vũ huynh phải hết lòng đề phòng. Không thể thật thà tin theo đứa gian manh xảo quyệt.

Đôi mắt Mã Quân Vũ long lanh như có cái gì vừa then thùng, vừa cảm động, nói:

- Tỷ tỷ cứ an tâm ! Lần này tôi xin làm vui lòng tỷ tỷ.

Dứt lời chàng nở một nụ cười thông cảm, chứa đựng niềm thương mến, và khẽ gật đầu, xoay người chạy theo Tô Hùng.

Tô Hùng cười khinh, nói:

- Mã huynh lúc này võ công tuyệt diệu, đệ rất phục !

Mã Quân Vũ mỉm cười, nói:

- Đâu đã có gì đáng cho Tô huynh quá lời khen như vậy. Tiểu đệ không dám !

Đôi mắt quỷ quyệt của Tô Hùng không quay nhìn trở lại Bạch Vân Phi rồi thản nhiên hỏi Quân Vũ:

- Không biết Mã huynh có tin Qui Nguyên Mật Tập hiện ở trong tay của Lâm Ngọc Bích chăng ?

Mã Quân Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn tươi cười nói:

- Đã là huynh đệ với nhau, thì tôi luôn luôn tin theo lời của Tô huynh.

Đôi chân Tô Hùng thoăn thoắt chạy nhanh, miệng cười hề hề đầy vẻ đắc ý. Mã Quân Vũ cũng giữ hết khinh công phi thân đuổi theo.

Trong chốc lát, hai người đã chạy hơn bốn dặm đường. Đến một đồi cao Tô Hùng dừng bước, quay mặt lại, hỏi:

- Mã huynh đã biết người mà chúng ta đi tìm chưa ?

Mã Quân Vũ nghe Tô Hùng hỏi ngơ ngẩn, biết hắn muốn giở trò gì đây, vội ngậm vận nội công đề phòng và nói:

- Nếu tôi đoán không sai, thì người đó là Lâm sư tỷ của tôi !

Tô Hùng như có phần mệt nhọc. Hắn chân bước thẩn thờ, mà cũng chẳng nói năng gì nữa.

Núi rừng âm u, mặt trời đã khuất bóng.

Màn đêm dần dần buông xuống.

Mã Quân Vũ nóng lòng, không thể chần chờ được nữa, vội nói:

- Tô huynh ! Trời sắp tối rồi...

Mặt lạnh như băng, Tô Hùng xoay lại, nói:

- Mã huynh ! Mã huynh nóng lòng sợ Bạch tử tử chờ lâu phải không ?

Mã Quân Vũ nghiêm mặt nói:

- Bạch Vân Phi là người rất đoan chính trang nghiêm. Tô huynh chớ có những ý xấu, nghi ngờ như vậy.

Tô Hùng cười khúc khích, nói:

- Thế thì chỉ có nàng mới có quyền nói xấu tôi mà thôi sao ?

Mã Quân Vũ lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Thôi ! Chúng ta không nói chuyện đó nữa, nên đi gấp lên.

Tô Hùng liền chạy vụt tới trước, Mã Quân Vũ đuổi theo không kịp.

Trong chớp mắt, Tô Hùng đã cách Mã Quân Vũ hơn chín mươi trượng. Bóng tối nhá nhem, đường dốc ngoằn ngoèo. Mã Quân Vũ chưa từng qua đây lần nào nên đi rất khó khăn.

Chàng cố giữ hết khinh công đuổi theo, nhưng bóng của Tô Hùng càng lúc càng cách xa.

Chàng vội gọi lớn:

- Tô huynh ! Tô huynh chậm bước một tý ! Tôi chưa quen đường sá trong hẻm núi này.

Nhưng chạy tới ngách núi, thì bóng của Tô Hùng đã biến mất.

Không biết làm sao hơn. Mã Quân Vũ cố vận hết nội lực dùng thuật khinh công Tinh Đình Điểm Thủy phi thân qua ngách núi dài hơn mười lăm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề đều là vách đá cao sừng sững, vây quanh một vùng cỏ rộng chừng hai chục trượng vuông, mà chẳng thấy tăm dạng Tô Hùng đâu cả.

Chàng dọ dẫm từng bước rẽ qua hướng Nam thì thấy có một động đá rất lớn. Chợt nhớ lời dặn của Bạch Vân Phi, Quân Vũ dừng bước nghĩ thầm:

“Đúng rồi ! Có lẽ hẳn định ý chạy trước, núp vào bụi rậm để ra tay đánh lén ta chăng. Vậy phải đề phòng trước.”

Chàng liền tuốt kiếm ra tiến dần vào động đá. Thạch cốc này sâu chừng một trượng. Chàng tìm khắp nơi không thấy vết tích gì cả.

Mã Quân Vũ lần bước trở ra, đảo mắt nhìn quanh, thầm nói:

“Ba mặt đều là vách núi cao ngất, dẫu hẳn có tài năng đến đâu cũng không thể vượt qua nơi này được. Chắc hẳn hẳn đã núp đâu đây để giở trò âm hiểm...”

Đôi mắt Quân Vũ để ý khắp nơi, không ngớt đề phòng, chợt nghe văng vẳng có tiếng của thiếu nữ kêu than. Chàng giật mình.

Bốn bề im phăng phắc, ngoài tiếng khóc than từ xa vọng lại thì không còn nghe tiếng gì khác.

Mã Quân Vũ định thần ngồi xuống để lắng nghe tiếng khóc vừa rồi phát từ đâu. Nhưng tiếng khóc lại im bật. Chàng ngồi một hồi lâu mà vẫn chưa nhận ra tiếng bi ai của thiếu nữ.

Đêm khuya không trăng.

Cả bầu trời đều bị mây đen che kín.

Đêm tối hãi hùng !

Suốt ngày Mã Quân Vũ đã dùng hết công lực để đấu kiếm với Tô Hùng tiếp đến chàng phải dùng khinh công, vượt qua không biết bao nhiêu đèo cao núi thẳm, nên sức đã kiệt.

Chàng cứ ngồi đó hành công để đợi Tô Hùng. Nhưng đêm càng khuya, niềm thất vọng càng nhiều...

Cho đến hết canh hai, màn mây đen mới dần dần tan mất. Muôn ngàn vì sao tỏa ánh sáng lơ mờ xuống núi rừng hoang tịch.

Thoạt nhiên, cách Quân Vũ chừng vài trượng, có một tiếng động nhẹ, như chân người khẽ bước trên vách đá.

Chàng liền tung kiếm, lao mình tới hướng có tiếng động. Bỗng trên cây tùng gần đó nổi lên tiếng cười. Giọng cười ranh mãnh đó, Mã Quân Vũ biết đích là Tô Hùng. Chàng vội nhảy tới ba bước, đứng thủ thế hỏai lớn:

- Tô huynh lần tránh làm gì thế ? Tôi phải chờ mãi...

Tô Hùng từ trên đọt tùng nhảy xuống, bước tới cười nhạt, nói:

- Mã huynh nói không sai ! Hộp ngọc đó quả thật có đựng Quy Nguyên Mật Tập. Tôi đã tới gặp Lâm Ngọc Bích và xin lại rồi.

Mã Quân Vũ cau mày, hỏi:

- Đây là một thạch cốc dài không đầy trăm trượng. Sư tỷ tôi ẩn cư nơi đâu mà tôi tìm chẳng thấy ?

Sở dĩ Quân Vũ nóng lòng hỏi thế là vì lúc nãy chàng đã nghe có tiếng than thở của thiếu nữ. Chàng sợ Tô Hùng đã dùng độc thủ đối xử với Lâm Ngọc Bích.

Tô Hùng mặt vẫn lạnh lùng mỉm một nụ cười đầy nham hiểm tiến sát tới, nói:

- Sư tỷ của huynh không muốn gặp huynh ngay bây giờ, nên đệ thật khó lòng dẫn Mã huynh đến đó.

Quân Vũ lùi một bước mặt nóng bừng. Chàng gằn giọng hỏi:

- Lúc đầu Tô huynh đã mời tôi đến gặp nàng. Có lý đâu bây giờ nàng lại không chịu gặp mặt tôi. Sao Tô huynh nói nhiều câu khó nghe...

Mặt Quân Vũ trở nên cứng rắn, khiến cho đứa gian manh như Tô Hùng cũng phải lo ngại. Hắn dịu giọng nói:

- Lòng người con gái hay thay đổi ! Vậy để đệ hỏi lại ý kiến của nàng đã.

Câu nói của Tô Hùng có vẻ tâm lý, bất giác Quân Vũ nhớ đến lỗi lầm của Lâm Ngọc Bích, than thầm:

“Ôi ! Có lẽ vì cái bông bột nhất thời mà nàng đã phản bội sư môn. Giờ đây nàng đang ăn năn hối hận và đau khổ lắm, nên tâm trạng bất thường như vậy. Lời nói của Tô Hùng không phải vô lý đâu !”

Thấy vẻ mặt trầm tư của Mã Quân Vũ, Tô Hùng mỉm cười, nói:

- Nếu như lúc này sư tỷ của Mã huynh đồng ý muốn gặp thì không biết Mã huynh có chịu tới gặp nàng không ?

Trước khi ra đi, Mã Quân Vũ đã hứa với Bạch Vân Phi là về gấp. Nhưng gặp tình thế này chàng đã mất thì giờ chờ đợi quá lâu, nếu không lo trở về sớm e Bạch Vân Phi nóng lòng không ít. Hơn nữa, nàng đang ở trong vòng vây của các phân cuộc Thiên Long Bang không biết có gì nguy hiểm chẳng. Vả lại, việc giao trả Quy Nguyên Mật Tập cho Lam Tiểu Diệp để thanh minh oan ức, cứu vãn danh dự là một việc tối cần. Chàng không thể nào chần chờ được, nên nhìn Tô Hùng nói:

- Tôi gặp Lâm sư tỷ chắc phải nói chuyện nhiều, đợi lúc rảnh rang cũng được. Hiện giờ Tô huynh giao trả Quy Nguyên Mật Tập để tôi đem về trước, rồi sẽ cùng Tô huynh đến gặp Lâm sư tỷ sau.

Tô Hùng thò tay vào túi, lấy ra cuốn Quy Nguyên Mật Tập mỉm cười nói:

- Tiểu đệ trả lại bộ vũ thư này cho Mã huynh đây.

Mã Quân Vũ đưa tay cầm ba quyển sách. Quả thật ngoài bìa có đề mấy chữ Quy Nguyên Mật Tập.

Chàng thở dài buột miệng than:

- Ba quyển sách này, không biết gì những võ học gì, mà hơn trăm năm nay, đã nhiều tay cao thủ trên võ lâm phải vì nó mà bỏ mạng.

Đôi mắt Tô Hùng không ngớt theo dõi từng cử chỉ của Mã Quân Vũ. Hắn mỉm một nụ cười đầy nham hiểm nói:

- Mã huynh ! Như thế là tiểu đệ đã giữ đúng lời hứa, trả lại Quy Nguyên Mật Tập cất trong hộp rồi đó phải không ?

Mã Quân Vũ gật đầu nói:

- Chúng ta đều là kẻ hậu bối song đã mang danh giang hồ không thể không trọng lời hứa. Tôi lúc nào cũng tin lời của Tô huynh !

Vẻ mặt đầy sự tham muốn, nhưng Tô Hùng giả cách nhân hậu, nói:

- Quy Nguyên Mật Tập là bộ kỳ thư trên võ lâm, trên đời này ai cũng muốn chiếm đoạt nó. Tốt nhất Mã huynh nên cất cho cẩn thận. Nếu đi giữa đường bị người khác cướp mất, thì tiểu đệ không còn liên quan gì đến việc này nữa đó.

Mã Quân Vũ thành thật nói:

- Quy Nguyên Mật Tập tuy là bảo vật, nhưng tôi không có cái hy vọng được giữ nó...

Mã Quân Vũ nói chưa dứt lời, thì Tô Hùng đã nhanh như chớp bắt thần giật lấy bộ Quy Nguyên Mật Tập trên tay Quân Vũ rồi cười ha hả, nói:

- Nếu Mã huynh không có ý giữ Quy Nguyên Mật Tập thì nên giao nó lại cho tôi. Vì tôi đang thích nó...

Quá sức ngạc nhiên, Mã Quân Vũ “hừ” một tiếng, tay trái đánh bật ra, khóa chặt Mạch Môn của Tô Hùng. Còn tay mặt chàng cố vận thêm sức giữ lại Quy Nguyên Mật Tập.

Nét mặt Tô Hùng lộ ra vẻ danh ác, cười hăng hắc, quát lớn:

- Người đừng trách ta độc ác nghe chưa.

Chưa dứt lời, Tô Hùng đã dùng phép Phất Huyết Thác Cốt bấm mạnh vào Khúc Trì huyết của Mã Quân Vũ.

Mặt Quân Vũ biến sắc. Chàng thét lên một tiếng, hai tay buông lỏng để rơi bộ Quy Nguyên Mật Tập xuống đất. Mạch Môn huyết của Tô Hùng cũng không còn bị khóa nữa.

Tô Hùng đoạt Quy Nguyên Mật Tập bỏ vào túi, đắc ý cười hề hề, nói:

- Lần này tiểu đệ giật nó từ tay của Mã huynh. Như vậy Mã huynh còn trách tiểu đệ là thất tín không ?

Mã Quân Vũ tuy bị đau nhức nửa thân người, nhưng chàng vẫn cười ngạo nghễ đáp rằng:

- Người lợi dụng lòng tin của ta để giở thói gian manh thì có gì là vinh đâu !

Tô Hùng cười hề hề, nói:

- Ta cũng vì chút tình bạn hữu mà phải nhân nhượng người nhiều rồi đấy. Nếu không thì người đã toi mạng rồi !

Cánh tay mặt Mã Quân Vũ bị tê liệt, không còn cử động được nữa. Chàng vừa đau đớn vừa căm tức, hét lớn:

- Đại trượng phu thà chịu chết, chứ không chịu nhục. Người đừng tiểu tâm làm trò hề với ta.

Tiếng cười của Tô Hùng càng ranh mãnh hơn:

- Thôi ! Mã huynh chớ nóng ! Tiểu đệ muốn cho Mã huynh sống thêm vài giờ xem có cần trần trối điều gì. Nếu không tiểu đệ đã xuống tay rồi !

Quân Vũ ngẩng mặt lên trời cười khinh bỉ moat lúc, nói:

- Việc chết sống của ta chẳng đáng quan tâm ! Người cứ xuống tay !

Tô Hùng vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh cười, nói:

- Như vậy là Mã huynh đã không còn đủ can đảm để nói lời trần trối nào phải không ?

Mã Quân Vũ trừng mắt nhìn vào mặt Tô Hùng, nói:

- Lời của ta không đáng nói với người ! Người hãy xuống tay giết ta cho thỏa lòng tham vọng.

Tô Hùng thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc bột, cười sằng sặc, nói:

- Mời Mã huynh hãy xem kỹ gói thuốc bột này !

Mã Quân Vũ thản nhiên cười, nói:

- Khỏi cần ! Người cứ vung kiếm giết ta đi ! Mã Quân Vũ này chẳng bao giờ nao núng !

Đã ráp tâm dùng mưu độc, Tô Hùng cười ngọt ngào, nói:

- Ô ! Mã huynh coi cái chết như lông hồng. Tiểu đệ thật tình khen đấy ! Nhưng chúng ta đã kết tình bạn, nên tôi không thể nhẫn tâm nhìn Mã huynh trong cảnh thịt rơi máu chảy. Vậy tôi cho Mã huynh uống gói thuốc này, để Mã huynh sống với cuộc sống an nhàn, khỏi nhọc lòng lo về võ nghệ nữa.

Mã Quân Vũ lắc đầu, nói:

- Thôi ! Thôi ! Ta đã hiểu mưu độc của người lắm rồi. Đừng giả vờ nói những câu tình nghĩa mà thẹn với lòng.

Hắn ngẩng mặt lên cười ngất ngưỡng, nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Để ta nói thêm cho người tường tận hơn.

“Hừ” một tiếng, chưởng trái Mã Quân Vũ đánh tạt vào gói thuốc bột. Không ngờ, Tô Hùng đã đề phòng. Tay mặt vận thêm sức bóp mạnh vào vết thương Mã Quân Vũ. Mã Quân Vũ toàn thân bất động, tay trái buông thõng xuống.

Tô Hùng thừa thế điểm tiếp bốn huyết Tương Đài, Kỳ Môn, Chương Môn và Bách Hải của Mã Quân Vũ. Mã Quân Vũ cắn răng không rên một tiếng. Chàng ngất xỉu, gục mặt xuống đất.

Tô Hùng đắc ý cười, đem xác Mã Quân Vũ để nằm trên tảng đá lớn. Rồi hắn truyền ít nội lực cho Mã Quân Vũ tỉnh lại, để trêu tức:

- Nếu ta không nói công hiệu của gói thuốc này cho người rõ thì sợ người buồn lòng, và trước khi chết sẽ trách ta.

Mã Quân Vũ tuy tỉnh lại, nhưng toàn thân không còn cử động được, vì các huyết đạo đã bị khóa chặt. Chàng cảm tức vô cùng nhưng phải đành ôm hận, nhìn Tô Hùng bằng khóe mắt.

Tô Hùng lấy một cục đá lót dưới cổ Mã Quân Vũ, rồi cười hề hề, nói:

- Nơi rừng sâu núi thẳm này không có gối mềm, người hãy cảm phiền mà gối đỡ mảnh đá này nhé.

Hắn từ từ mở gói thuốc bột, cười lớn:

- Thuốc này là thuốc độc nhất thiên hạ, nhưng người cứ an tâm, vì nó chỉ có tính Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn. Trên giang hồ này chưa ai tìm được thuốc giải, chỉ có ta và...

Mã Quân Vũ hét lên một tiếng căm hận, hỏi to:

- Cái gì ? Thuốc trên tay người là Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn?

Tô Hùng đắc ý cười ngất ngưỡng, ngất lời nói:

- Phải ! Thế thì người đã nghe kẻ nào nói qua về Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn rồi chứ ?

Mặt Mã Quân Vũ tái mét như người chết. Chàng cố gượng lời bảo:

- Trừ loại thuốc ra, bất cứ một cách nào người không thể giết ta chết liền được sao ? Ý gì mà người lại muốn cho ta phải chịu đau khổ thê thảm trước khi chết ?

Tô Hùng đặt tay lên mũi Quân Vũ đẩy mạnh một cái, nói:

- Nếu ta không vì chút tình bạn ngày xưa, thì đâu cần dùng đến thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn này làm gì. Ha ha... Người thật là đứm ngớ ngẩn...

Cười một lúc, hắn nói tiếp:

- Lâm sư tử của người thường chê ta là kẻ xấu nhất trên đời, nhưng nàng lại cho người là người ân hậu. Ôi ! Tốt thay ! Vậy nay ta muốn cho sư tử người được tận mắt nhìn con người ân hậu này. Ta phải làm cho người trở thành một kẻ cuồng loạn xem sư tử, sư muội của người còn mơ tưởng đến cái nhân hậu của người nữa không ? Ta đưa người đến Lâm Ngọc Bích trước.

Hắn quá đắc ý, cười ngất một hồi, rồi bảo:

- Thôi ! Ta đã nhọc lòng nhiều rồi. Người hãy uống thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn này, để đêm nay sớm gặp mặt Lâm sư tử.

Hừ một tiếng, Quân Vũ quắc mắt nhìn Tô Hùng, nói:

- Lâm sư tử ta nói không sai. Lòng dạ mi còn ác hơn thú dữ...

Lời của Mã Quân Vũ chưa dứt thì tay mặt của Tô Hùng đã bóp vào miệng làm cho Mã Quân Vũ không thể cắn răng lại được. Tô Hùng trút gói thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn toàn vào, rồi tiếp đổ nước vào.

Cho Quân Vũ uống thuốc độc xong, hấn cười hề hề, nói:

- Chẳng nửa giờ sau thuốc ngấm vào cơ thể, người sẽ được dịp tha hồ nói chuyện ngộ nghĩnh với Lâm sư tử người. Bảy ngày sau chất độc làm chảy hết vào các ống xương, thì thân hình người mềm nhũn như bún. Mười lăm ngày nữa người sẽ quên hết chuyện xưa. Nhưng người cứ an tâm là có thể sống được ba năm nữa. Nghĩa là đến lúc đó xương cốt biến hết, người mới được chết.

Mã Quân Vũ hét lên:

- Mi phải giết ta chết ngay đi. Nếu ta thoát khỏi cái chết này thì mi sẽ lâm nguy !

Với giọng cười sằng sặc đầy vẻ tự đắc, Tô Hùng nói:

- Người khỏi lo điều đó. Dù Bạch tử của người có đến đây ngay bây giờ cũng chịu thôi. Ha ! Ha ! Trong đời này chỉ trừ Thiên Long Bang, không còn một ai giải được thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn này. Người chớ nuôi hy vọng ảo huyền mà trả thù, rửa nhục.

Trước kia, Mã Quân Vũ đã từng nghe sư phụ chàng nói qua về món thuốc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn nổi tiếng trên giang hồ từ lâu. Dẫu người đã tập được nội công Kim Cang Bất Hoại, thể thân đao đâm không lủng mà bị đầu độc thuốc này, thì cũng chịu tàn phế trong một vài năm rồi chết.

Nghĩ đến đây, Mã Quân Vũ gào lên một tiếng. Mắt chàng lệ chảy ròng ròng. Chàng chỉ biết sững sờ nhìn trời cao thăm thẳm.

Giọng cười khả ố của Tô Hùng như vang lên không dứt. Hấn ôm Mã Quân Vũ lên, chạy vòng ra sau tảng đá lớn.

Té ra sau tảng đá có một miệng hang chừng một thước vuông, mà cây cỏ mọc um tùm nên không ai tìm thấy được.

Lúc này các huyết đạo của Mã Quân Vũ đều bị tê liệt, nên tay chân không còn cử động. Chàng chỉ nhắm mắt để mặc cho Tô Hùng muốn làm gì thì làm.

Hang đá này sâu không đầy chín thước.

Tô Hùng nhảy xuống, tiến theo con đường hẹp vào phía Nam. Tuy dưới đường hầm tối om ngửa bàn tay không thấy, nhưng Tô Hùng kẹp Mã Quân Vũ đi như sóc.

Chốc lát, hắn đã tới một thạch thất rộng năm sáu trượng vuông. Ánh đèn dầu xuyên qua kẽ đá, sáng leo lét. Bên trong cùng, một thiếu nữ tóc dài ủ rũ, vẻ mặt bơ phờ như một xác ma, nằm dựa vào vách đá.

Thiếu nữ đó thấy bóng của Tô Hùng bước vào liền gất giọng hỏi lớn:

- Mi trở lại đây làm gì nữa ? Hãy đi nơi khác ! Trước giờ chết, ta không muốn thấy mi...

Tô Hùng liền cười sặc sụa, ngạo nghễ nói:

- Ta muốn đem cho nàng một đứa hầu đây. Hà hà ! Vì mi ngày nào cũng gọi đến Mã Quân Vũ nên ta phải cố tâm tìm nó đưa về hầu hạ mi. Có lẽ mi sung sướng lắm khi được thấy mặt và gần gũi nó, ha ha...

Hắn đặt Mã Quân Vũ bên mình thiếu nữ đó, rồi nói với giọng điệu ngoa:

- Đó ! Sư tỷ, sư đệ các người được gặp mặt rồi. Hãy nói chuyện cho thỏa mãn đi.

Dứt lời, hắn liền xoay mình trở ra ngoài.

Vẻ mặt thiếu nữ đã thất sắc, giờ đây lại biến thành trắng nhợt. Nàng như muốn tung mình lên, nhưng không được, vì nửa thân mình nàng mới cất lên chừng ba bốn tấc đã té nhủi xuống ngay.

--- oOo ---